

Nguyễn Ánh 9 chưa 'rửa tay gác kiếm'

Người nhạc sĩ say nghệ thuật, mê tiếng dương cầm, đến nỗi "nếu phải ra đi, chỉ mong được gục trên những phím đàn", chia sẻ trải nghiệm đời mình với *VnExpress*, nhân dịp ông chuẩn bị cho liveshow vào tháng 11.

- *Đam mê nghệ thuật đến thế, sao nhạc sĩ lại thực hiện liveshow để dừng cuộc rong chơi cùng âm nhạc?*

- Rất nhiều khán giả đã gọi điện hỏi han tôi về chuyện này. Sẵn đây, tôi cũng xin đính chính là không có chuyện như thế. Tôi chỉ hạn chế "chạy show" ở các hội nghị, viết hòa âm cho băng đĩa, để tập trung lo công việc phòng trà Tiếng Dương Cầm của mình trong thời gian tới.

Say mê với tiếng dương cầm. Ảnh: Tuổi Trẻ.

- *Nhạc sĩ cho biết mục đích của liveshow lần này?*

- Tôi muốn gửi lời cảm ơn đến khán giả đã quý mến tôi suốt những năm tháng qua. Chính sự yêu thương của họ đã làm nên cái tên Nguyễn Ánh 9 và cho nó tồn tại đến ngày hôm nay.

Liveshow còn là dịp để tôi nhìn kỹ lại những gì mình làm được và phát huy hơn để phục vụ nhu cầu thưởng thức ngày càng cao của khán giả.

- *Nhạc sĩ sẽ dành điều gì đặc biệt cho khán giả đến với liveshow?*

- Đó là màn biểu diễn độc tấu dương cầm, điều mà trước đây chưa từng có trong liveshow nào ở Việt Nam. Tôi xuất thân là một nhạc công nên sẽ chú trọng vào tiết mục này. Qua đó, tôi cũng muốn biết khán giả có thích xem mình chơi đàn hay không.

Đây cũng là lần đầu tiên, cả ba cha con tôi cùng hội ngộ trên sân khấu. Tôi muốn giới thiệu đến công chúng hai người con cũng chơi nhạc như mình. Chúng sẽ bước tiếp con đường nghệ thuật của tôi.

- Hơn 50 năm làm nghệ thuật, nhạc sĩ đã rút ra được gì cho sự nghiệp?

- Đó là lòng đam mê nghệ thuật thật sự. Người nghệ sĩ cần biết kiên trì, nhẫn nại để đạt kết quả mong muốn. Khi đạt được rồi thì không được dừng lại, mà mỗi ngày phải càng cố gắng nhiều hơn nữa. Quan trọng nhất là tình yêu âm nhạc phải rất trong sáng, không bị chi phối bởi vật chất.

- Nhưng việc mở phòng trà cũng là một hình thức kinh doanh. Nhạc sĩ nghĩ sao? - Người nghệ sĩ cũng cần phải sống. Kinh doanh dựa vào nghệ thuật mà chân chính thì không có gì sai. Tuy nhiên, lý do chính để tôi mở phòng trà là để đáp lại nhu cầu thưởng thức của khán giả.

Nếu chỉ vì tiền thì tôi phải mời nhiều ngôi sao như các nơi khác để lôi kéo khán giả. Ở Tiếng Dương Cầm, tôi đặt tính nghệ thuật lên trên hết bằng cách dàn dựng chương trình thật phong phú và độc đáo, với những giọng hát có khả năng truyền tải đúng tinh thần cũng như cảm xúc của bài hát đến người nghe.

- Ông chưa bao giờ đề cập đến vấn đề tác quyền với những người sử dụng bài hát của mình. Ý kiến của nhạc sĩ thế nào nếu người ta nói ông "gàn"?

- Có thể nhiều người nghĩ thế, nhưng sự thật không như vậy. Tôi luôn nghĩ mình làm âm nhạc không phải vì tiền, mà để sống và tâm tình với nó. Sáng tác ra một ca khúc cũng như nói lên suy nghĩ của mình. Nếu được khán giả nghe rồi chia sẻ niềm vui, nỗi buồn ở một chi tiết, một lời hát nào đó thì đã hạnh phúc lắm rồi. Điều đó cho tôi cảm giác không bị cô độc, vì cô độc là cái đáng sợ nhất trong cuộc đời.

Ai biết nghĩ đến thì tôi cảm ơn và xem đó như là cử chỉ trân trọng với đứa con tinh thần của mình. Nghệ thuật là vô giá nên làm sao có thể mua bán được.

Nhạc sĩ Nguyễn Ánh 9 trò chuyện với phóng viên VnExpress. Ảnh: N.H.

- Xin nhạc sĩ cho biết ý kiến của mình về việc sáng tác theo đơn đặt hàng?

- Tôi từng sáng tác ca khúc *Lối về* theo đơn đặt hàng cho phim *Xóm nước đen*. Đặt hàng hay không không quan trọng, chủ yếu là ở cách viết. Người nhạc sĩ phải tưởng tượng, thậm chí sống trong tâm trạng của nhân vật để lấy cảm hứng sáng tác cho phim.

Còn viết theo yêu cầu của một ca sĩ nào thì người sáng tác cần tập trung vào giọng hát, tìm nét đặc sắc nhất đưa vào trong âm nhạc của mình. Nhờ đó, ca khúc mới có giá trị.

Tôi không thích kiểu "giả vờ" cảm xúc để viết theo đơn đặt hàng. Tôi biết có nhiều người cứ viết vô tội vạ, hề thấy ai cần thì đưa ca khúc cho hát, cô này đặt hàng mà không ưa thì chuyển qua cô khác. Sáng tác bằng con tim thì mới mong ca khúc tồn tại lâu được.

- *Nhắc tới Nguyễn Ánh 9, người ta không thể không nhắc đến bài hát "Cô đơn". Sau "Cô đơn", còn bài hát nào khiến nhạc sĩ tâm đắc?*

- Tôi sáng tác tùy theo cảm hứng và không bị gò bó gì cả. Tôi nghĩ chỉ cần một bài mà được nhiều người thích là quý lắm rồi. *Cô đơn* là ca khúc tôi quý và trân trọng nhất, vì tôi viết để tặng cho riêng mình. Nó nói lên niềm đam mê âm nhạc của tôi.

Lặng lẽ tiếng dương cầm cũng là ca khúc có cùng cảm xúc như thế mà tôi viết gần đây. Đó là lời tâm sự của người nhạc công về nỗi niềm cô độc, khi không còn tiếng hát thân quen bên cạnh. Nếu thiếu một trong hai, nhạc công và ca sĩ, thì tiếng dương cầm thành lặng lẽ, và tiếng hát sẽ lạc loài.

- *Hiện tại, thiếu vắng tiếng hát nào có thể làm tiếng đàn Nguyễn Ánh 9 thành lặng lẽ?*

- Tôi có may mắn vì ca sĩ nào cũng thể hiện các bài hát của tôi với thái độ trân trọng. Tôi không nói đến riêng một tiếng hát nào cụ thể mà thực chất đó là mối tình tri âm tri kỷ giữa người hát và người chơi đàn.

Tôi rất quý những giọng hát trẻ biết đặt cảm xúc vào bài hát và muốn nâng đỡ họ. Tôi muốn mình là cầu nối để đưa họ đến gần với công chúng. Hiện tại, Năm Dòng Kê, Diệu Hiền, Bích Hiền là những ca sĩ trẻ tôi muốn giới thiệu trong liveshow của mình, vì họ hiểu và hát rất tình cảm các ca khúc của tôi.

Nhiều Huy thực hiện